

JOAN ANDREU PARRA

Un recull de 23 poemes és el resultat de l'experiència d'Oriol Garreta que, des de la residència Sant Josep Oriol i en unes condicions molt dures —«la mort per coronavirus d'un company de la casa, al Clínic i sol, em va afectar molt, érem bons amics»—, va escriure cada dia una poesia que va compartir: «Va ser una teràpia davant el confinament», admet. El poemari s'ha publicat a la col·lecció *Anem a fons* de l'ACO, moviment del qual és consiliari. Pot consultar-se a l'enllaç: https://acocat.org/sites/default/files/anem_a_fons2020_cat.pdf

En quines condicions es va fer *Poesies en temps de confinament*?

El primer mes el vaig passar tranquil, pensant que seria cosa d'uns dies. Estava atent a tot el que passava a fora, a les notícies. Vaig anar prenent consciència de la gravetat i de la universalitat de la situació. Tot això que vivia amb una creixent angoixa ho vaig voler transmetre als meus germans i amics, en forma de poesies com escric sovint.

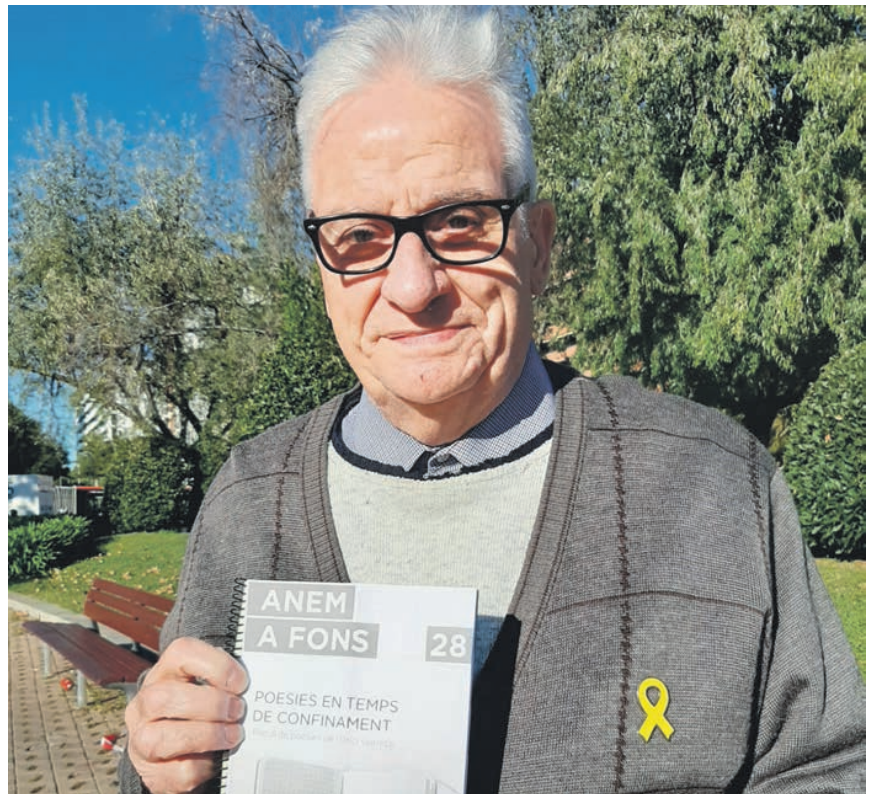
Cada dia a les 7 del matí enviava per whatsapp la poesia que la nit anterior havia gravat amb el mòbil. Què li han transmès els receptors?

M'han dit coses com: «Oriol, una de les primeres coses que faig quan em llevo és obrir el mòbil i llegir la teva poesia, aquestes poesies omplen el meu dia de contingut, m'has ajudat a viure d'una altra manera el confinament, he deixat d'estar trista i angoixada, puc enviar-les a altres persones?».

«Si no volem que casa nostra / trontolli tota i es disbauxi, / que cadascú faci el que vulgui, / ens cal avui asseure'ns junts / per planejar com fer-hi front», llegim en un poema. Un bon consell per als polítics, oi?

Sempre he pensat primerament en els homes i les dones confinades amb fills i avis, pensava en les possibles tensions que es podien generar dins les famílies i parelles, millorar les relacions entre veïns, ajudar a responsabilitzar-se tots els membres de la família en les tasques de casa, organitzar-se bé els grups de voluntariat que han nascut. Vaig pensar en els nostres polítics quan

Oriol Garreta, prevere jubilat que acaba de publicar «Poesies en temps de confinament»

«A la normalitat, tal com molts l'entenen, no hi tornarem mai més»

vaig escriure sobre el futur que ens espera, que la societat ha de canviar en moltes coses, que a la normalitat, tal com molts l'entenen, no hi tornarem mai més i que, per tant, els nostres polítics han de seure, pensar i dialogar per anar creant una nova societat basada en l'atenció a les persones, especialment a les que en són excloses.

A l'últim poema podem llegir «No permetem que mai la vida / perdi el bon gust ni el seu sentit. / No ens deixem mai arrossegar / ni aclaparar pels fets que passen. / Tinguem control dels sentiments.» La petjada psicològica de la pandèmia està creixent en la població. On aferrar la vida en aquests moments?

Afermant l'empatia envers totes les persones. Tots estem patint el mateix i hem sobreviscut. Cal mirar els altres com a molt propers, obrint els ulls per veure tots els que n'han

sortit perdent i col·laborant allà on sigui i es pugui per aconseguir per a tothom les mateixes oportunitats i evitant qui ningú sigui exclòs de la societat.

Al final hi ha unes «reflexions i aprenentatges d'aquest confinament», per exemple, «cal tenir gestos i petits detalls amb tothom, dur sempre un somriure als llavis i mirar tothom amb bons ulls». Per on començar a fer aquesta conversió personal?

Hi ha molta utopia en les darreres poesies, però cal assenyalar ben amunt per saber en quina direcció hem d'encaminar les nostres vides i la nostra societat en la qual vivim. Plantejar-nos la conversió, els canvis que hem de fer respecte la vida que hem dut fins ara. Estar disposats a abaixar el nostre nivell de benestar perquè hi puguin pujar els pobres.